De Garbet a Grifeu

De Colera a Llançà, el mar anguileja entre roques que sovint bramen eructes d´escuma i descansa en petites platges, que suren en el paisatge com vaixells embarrancats. Entre u llas tres i atzavares, la carretera va seguint aquest itinerari foll i els automòbils s´aturen en les raconades per deixar els seus ocupants el més a prop possible dels indrets d´estiueig. Els colors s´esbraven al contacte amb l´atmosfera, blaus d´aquarel·la, verds amb un deix blanquinós i vermells minúsculs com caps d´agulla, només les roques i els atuells dels banyistes omplen de tons forts el llenç. A Garbet un restaurant vingut a més ha colonitzat la cala i l´indret ha sucumbit a la polseguera dels vehicles i als tufs de freixura que exhalen els extractors. Grifeu, en canvi, encara conserva una mica d´ordre, un racó de calma vigilat per un tamariu monumental, que acull amb la seva ombra els que fugen espaordits de l´assolellada. La sorra és fina i fosca, i emmarca un panorama on es balanceja Llançà i el cap de Creus escalonadament. Els sorolls dels ginys nàutics i els xiscles de la canalla es barregen amb els silencis dels qui només paren el sol. Tot suma i resta, però el resultat és una harmonia apamada i comprensible. Un edifici d´un color rosa absurd trenca la linealitat de l´espai, i, a partir d´a quest indret, les urbanitzacions van cobrint ja tot el litoral i comença un continu de façanes salpebrades de rètols d´«Es lloga» i «Es ven» que no s´estronca fins a les acaballes del Port de la Selva. Més o menys en aquest punt, entre Garbet i Grifeu, comença la bogeria de la Costa Brava, un mal son immobiliari que bombolleja com l´aigua pútrida d´una bassa.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2017/06/15/garbet-grifeu/851738.html?utm_source=rss